



<http://www.arianafghanistan.com>



۲۰۱۷/۰۷/۱۱

حامد نوید

شعر تبر

در سال ۲۰۰۵ پس از مدت دو دهه و اندی چشمم به دیدار وطن، و زادگاهم کابل روشن شد. چه بگویم که چه طرفه حالتی بمن دست داده بود، هم شادمان از اینکه پس از عمری پا به خاک عزیز دیارم میگذازم و هم حیران از اینکه چگونه فرزندان ناخلف این مرز و بوم کابل زیبا، پایتخت کشور خود را با این سفاکی ویران نموده اند. این حالت باعث سرودن سه شعر شد که در فرصت دیگری به خدمت هموطنان تقدیم خواهم کرد. بهرحال پس از چند روزی گذرم به پغمان رسید، جائیکه در آنجا از دوران کودکی تا جوانی صدها خاطره عزیز و رنگین داشتم. رنگین بدین معنی که در آنوقت در دیده جوان من همه زیبایی های پغمان با درختان بید، گیلان و آلبالو، چنارهای سر به فلک کشیده، چمن های سبز و گل های رنگارنگ آن بسیار رنگین مینمود، بخصوص منظره باغ عمومی پغمان و فواره سه اسپ مرمرین که اکنون میدانم به شیوه کلاسیک نوین اروپایی یا نیو کلاسیسیزم Neoclassicism در عهد سلطنت «شاه امان الله» تزئین یافته بود، همواره در من اثر می گذاشت.



یاد آن ایام بخیر که شبها و روزهای خوشی را با دوستان و خانواده های خود در آن باغ با صفا سپری مینمودیم؛ اما وقتی بدانجا رسیدم نه از باغ خبری بود، نه از زمزمه فواره و نه از مجسمه سنگی اسپها. باغبان سالخورده ای که اوهم با حسرت بدان منظره غم انگیز مینگریست برایم گفت که یکی از قوماندانهای محلی آن پیکره زیبا را بخانه شخصی خود برده و در هنگام جنگ اکثر درختان میوه از بین رفته اند. باغبان پیر نام آن قوماندان را نمیدانست و یا از ترس نمیخواست افشاء کند، با آنکه اکنون دیموکراسی و آزادی بیان در افغانستان "تأمین" گردیده بود، این گفته مرا بیاد حرف مونتیسکیو متفکرسیاسی عصر روشنگری فرانسه انداخت که میگفت: دیموکراسی به نهال پرثمری میماند که باید نخست پرورش یابد و سپس میوه های آن چیده شود، نه آنکه اول درخت را بشکنیم و سپس میوه ها را بچنیم. همان بود که شعر تبر را نوشتم که شعریت طولانی و درینجا تنها چند بیت آخر آنرا تقدیم میکنم:

تبر

قوم عاقل گر بچیند میوه ای از شاخه ای
بارور سازد ز اول باغ و راغ و بیشه را

قوم جاهل لیک بردارد تبر از روی کین
نی درختی را بجا ماند نه شاخ و ریشه را

ای خداوندا دگر مپسند کاینسان جاهلان
زیر پا سازند هر دم گلبن اندیشه را

کی بجا ماند نشانی از نهال و گلشنی
چون دهد دورزمان در دست نادان تیشه را

حامد نوید

۲۹ مارچ ۲۰۰۵ باغ عمومی پغمان، کابل

پایان